Reflexia privirii mele spre cele înalte

On Iunie 12, 2022

Ceea ce vezi la tine însuți este ceea ce ochiul surprinde la o imagine simbol cu efect de creare a profunzimii în existența ta.

Privesc cerul, de culoarea albastru-ciel, după ce mintea mi s-a îmbibat cu zâmbetul soarelui. Ştiu că trebuie să fac o schimbare în toate, bănuiesc acest lucru, conștiința îmi cere asta iar sufletul îmi poruncește, dar nu înainte să fiu una cu cerul, nu înainte să mă bucur de culoarea lui. Un fel de calm, luminos și răbdător, stăruie înaintea ochilor mei care nu se mai satură de culoarea albastru-ciel, atât de mult se adâncesc ei în contemplare, admirând lăcașul împărăției lui Dumnezeu.

Înainte de a mă regăsi ca și confident al unei culori care, din câte observ, ar putea să evoce o nouă realitate prin metafore pline de înțeles, mi-am amintit că toată credința de care face dovada un artist adevărat se rezumă la victoria luminii, izvorâtă dintr-un *Ossetonevah* (luminozitatea învăluitoare a unui real candid, suav și pur). Pe măsură ce desenez mai mult, totul devine mai fascinant. Așa cum desenul este ritmul picturii, tot așa culoarea albastru-ciel, sugerând exprimarea sinelui și înțelepciunea, poate să accelereze ritmul cu care contemplu o frumusețe nevestejită, așa cum cred că este trăitul, fără să simt vreo durere.

Să nu văd umbrele vagi din jurul meu, să văd doar semnele timpului intercalate cu vizualul unei zone de relaxare și confort, în care mintea și sufletul, atât cât pot să se completeze una pe cealaltă, să facă parte din tonurile sau nuanțele aceleiași culori. Şi poate astfel mă voi convinge de sensul real al unei combinatorici din universul creației artistice care face posibilă ascensiunea sufletului din materie către lumea spirituală.

De unde oare să am puterea de a zămisli și de a contrapune două ipostaze ale aceluiași tip uman, artistul și muza lui, într-o aventură a creației de o mare coerență, încât să păstrez în suflet liniștea pe care o dă frumusețea unei culori menite să destindă atmosfera?

Leadership: Creația ta poate să atragă printr-un conținut lăuntric ce rezonează cu "trăitul realizat prin asemănare" și care nu se poate menține vie decât prin reprezentarea exterioară a unei realități relative?

În mod justificat, dacă eu aș fi o culoare, și m-aș descrie prin intermediul nuanței albastru-ciel, cu văzute și nevăzute legături între pământ și mai sus, apoi între mai sus și mai sus, doar ca să sugerez spiritului de artist încotro și în ce sens să activeze relația cu Dumnezeu, atunci ar trebui să sensibilizez materia care mă înconjoară, a cărui vibrație îmi aduce fericire și o stare de sprit înaltă.

Să-mi fie viața tot atât de strălucitoare și mai deschisă, pe cât este culoarea. Iar dacă sunt mulțumit cu mine însumi este pentru că mă mulțumește acel aspect al unei culori descris cu un nume ca "albastru-ciel". Prin urmare, materia care stabilește culoarea ochilor unei zile senine, substanța naturală prezentă la oameni în diferite proporții și concentrații diferite, substanța care devine formă, având legătură cu senzația plăcută pe care mi-o poate lăsa un tablou bine colorat, este realul văzut cu alți ochi, este orizontul lăuntricului care trece vederea prin credință.

Înălțându-se în imperiul luminii, materia (potența superioară a formei) este un spațiu al reflecției despre lume, despre mine însumi. Este reflexia privirii mele spre cele înalte, și, în același timp, este reflexia privirii mele spre înlăuntru, spre sinele meu, validă prin compararea

vizuală a culorii cerului cu latura ideală a lucrurilor care mă împlinesc cu adevărat în căutarea adevărului și sensului creației. Numaidecât, mă oglindesc în culoarea albastru-ciel după cum artistul se oglindește în opera de artă și în sufletul contemplatorului său.

Leadership: În viziunea ta esența formării statutului de creator poate fi un dat al privirii îndreptate spre instantaneele ce însoțesc un lucru care se vede, dar care nu are un efect de creare a profunzimii unei imagini?

Albastru-Ciel. Desigur, tu ai meritul de a-mi comunica acea trăire interioară pe care artistul o imprimă adesea naturilor sale statice, cu flori înmiresmate ce emană o liniște blândă. Cu surprindere și cu eleganță, te miști calm și neutru sub privirile mele, mereu sub o altă formă, cu ajutorul figurilor de stil. Dar în același timp, oricât de larg ți-ar fi orizontul și oricât de imensă diversitatea, oricât de mult mi-ai deschide mintea și sufletul, voi gândi despre tine același lucru pe care îl gândea scriitorul Alexandru Vlahuță despre opera pictorului român Nicolae Grigorescu:

"Cât de armonioase sunt culorile pe pânzele artistului. Visezi, gândești în fața lor. Cele mai mici lucruri îți șoptesc vorbe de o adâncă putere de evocare. În florile lui e frăgezimea și respirarea umedă a vieții, ele surâd cu strălucirea lor de-o clipă și cu ceva din privirea ochilor omenești. Te aștepți să se scuture. Te aștepți să le vezi ofilite, moarte peste câteva momente - atâta gingășie, atâta proaspătă lumină tremură în fiecare petală. Te gândești admirându-le: ce curat trebuie să fie sufletul artistului, pentru ca, trecând prin ele, spre a intra în eternitate, florile astea de-o clipă să nu-și fi pierdut nimic din farmecul vremelniciei lor."

Draga mea culoare. O bucurie a nuanței tale de senin îmi însoțește sufletul în tot ceea ce plămădesc acum sub semnul artei, sub pecetea cuvântului. Dacă vreodată mă voi oglindi în ochii cerului albastru, în tema florilor de câmp, sau în apele limpezi ale râurilor, și dacă aș câștiga o parte din accesul universului la frumos, atunci mi-aș vedea propria frumusețe reprezentată într-o figură plină de expresivitate care nu și-a pierdut nimic din farmecul ei.

Leadershipul oglindește acea imagine de unitate și de stabilitate care dezvăluie calități mai profunde ale ființei atunci când ea se prezintă în comparație cu un creator al cărui Ego masiv este temperat de spirit.

Reflexia privirii mele spre cele înalte poate fi interpretată numai făcând o călătorie în lumea culorilor, în care albastrul-ciel redă strălucire spațiului în care spiritul meu de artist poate hoinări în voie și se poate bucura de minunea creației.

Asta spune totul. Culoarea oglindește limpede sentimentul de automulțumire pe care se clădește întreg tabloul personalității mele. Cât despre seninul cerului, sper să îmi zâmbească mereu !

Source: https://neculaifantanaru.com/reflexia-privirii-mele-spre-cele-inalte.html